

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Formularium Episcopale

Barbosa, Agostinho

Coloniae Agrippinae, 1680

14. Declaratio super portione assignanda Vicariis perpetuis Parochialium Cathedralibus, & aliis Ecclesiis, ac piis locis perpetuo unitarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10456

hibitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius, se noverit incursum. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M.D.LXVI. xv. Kalend. Aprilis. Pontificatus nostri anno secundo.

Cæs. Glorietius.

H. Cumyn.

Declaratio super portione assignanda Vicariis perpetuis Parochialium Cathedralibus, & aliis Ecclesiis, ac piis locis perpetuo unitarum.

XIV.

Part. 3. allegat. 66.

PIUS Episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam,

AD exequendum Pastoralis officii debitum vigilantibus studiis intendentes ad ea, per quæ Cathedralium & Collegiarum, aliarumve Ecclesiarum, necnon monasteriorum beneficiorum, seu collegiorum, ac aliorum piorum locorum prospero profectui, divinique cultus augmento, & opportuna, congruaque sustentationi Parochialium Ecclesiarum eisdem unitarum statui feliciter dirigendo, & per-

sonarum in illis curam animarum exercentium utilitatis, recta ratione & provida moderatione consuli, & salubriter provideri valeat, libenter interponimus nostræ sollicitudinis partes. Hinc est, quod nos, ad eorum aures, (quod non sine animi nostri molestia referimus.) pervenit, nonnullos ex venerabilibus fratribus nostris Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis in deputandis Vicariis, ac assignatione portionum Vicariis perpetuis Parochialium, dictis Ecclesiis, monasteriis, beneficiis, collegiis, vel locis piis perpetuo unitarum, ex Concilio Tridentino facienda, ita modum excessisse, ut parum, aut nihil ex fructibus, redditibus, & proventibus, Parochialium Ecclesiarum sic unitarum Ecclesiis, monasteriis, beneficiis, collegiis, aliisve locis piis remanserit, ob idque multæ ortæ sint super hoc controversiæ circa interpretationem decreti dicti Concilii. Nos ad eas tollendas animum intendentes, considerantesque uniones ipsas ideo à prædecessoribus nostris factas esse, ut ex redditibus & emolumentis beneficiorum unitorum Ecclesiis, monasteriis, collegiis, beneficiis, & locis piis, quibus illa uniuntur, facilius onera eisdem incumbentia supportentur, & promptius à ministris Ecclesiasticis in eisdem divina officia celebrentur, hospitalitas servetur, aliaque charitatis opera exercentur; ac etiam ut nihilominus cura animarum dictarum Parochialium laudabiliter exerceretur: Motu proprio, & ex certa nostra scientia, auctoritate Apostolica,

Y

hac

hac nostra perpetuò valitura constitutione statuimus & ordinamus, ac declaramus, quemadmodum etiam de ipsius Concilii mente fuisse collegimus, Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos prefatos in assignatione portionis ipsis Vicariis perpetuis ex prædicto Concilio ipsorum Prælatorum arbitrio facienda ita se continere & arbitrari debere, ut non major centum, nec minor quinquaginta scutorum annuorum summa, computatis omnibus etiam incertis emolumentis, & aliis obventionibus communiter percipi solitis, eis omnino assignetur (nisi Vicariis temporariis solitum fuisset plus assignari) sive in quantitate, aut quora fructuum, pecuniaque numerata, fundo, seu alia restabili portio huiusmodi constituatur, cujuscunque valoris Parochialis Ecclesia unita fuerit; & habita etiam ratione reddituum & onerum loci, cui Parochialis ipsa unita fuerit, ita quod portiones ultra, vel infra dictas summas scutorum centum, & scutorum quinquaginta hæcenus assignatæ, vel in posterum forsitan assignandæ, quoad excessum & defectum huiusmodi nullius roboris & momenti existant, & ad summas prædictas reductæ & auctæ respectivè censeantur: nisi tamen valor annuus ipsius Parochialis unitæ habita ratione (ut præfertur) minor sit quinquaginta scutis; quo casu portio assignata vel assignanda Vicario perpetuo non debeat excedere summam annuatam valoris dictæ Parochialis, sed sufficiat, quod omnes fructus ejus duntaxat at-

tribuantur ipsi Vicario perpetuo. Et quoniam iniquum esset, eos qui commodis privantur, eadem onera quæ prius sustinebant, debere sufferre: volumus & statuimus, quod Ecclesiæ, monasteria, collegia, beneficia, & pia loca huiusmodi, in quorum Parochialibus Ecclesiis unitis contingeret, Vicarias prædictas erigi; pro quantitibus fructuum ipsis Vicariis perpetuis assignatorum, ad solutionem quinquenniorum, quam nobis & Camera Apostolicæ solvant, ulterius non teneantur, sed eis de tractio fiat ad ratam certorum, quæ de fructibus dictarum Parochialium percipiuntur: ita tamen, quod Vicarii perpetui, qui pro tempore deputabantur, teneantur accipere à Sede Apostolica novam provisionem suæ depurationis, & solvere annuatam pro portione fructuum, reddituum & proventuum certorum sibi assignata, & expedire litteras Apostolicas, nec alias ad possessionem dictarum Vicariarum perpetuarum, & servitium earundem Parochialium admitti possint, nisi soluta annata, & expeditis litteris Apostolicis novæ provisionis, ut præfertur: alioquin integrum quinquennium solvi debere, nec Vicarii prædicti antea tuta conscientia fructus percipere possint. Volumus insuper, & ita mandamus, quod dicti Vicarii perpetui non ad liberam ordinariorum electionem, sed ad nominationem illorum in quorum Ecclesiis unitis ponentur, cum ipsorum Ordinariorum, seu ipsorum Vicariorum, prævio examine, & approbatione deputentur. Et, si dictæ Parochiales unitæ erunt

mona-

monasteriis regularium Mendicantiū, possit à superioribus dictorum monasteriorum nominari ex ipsis Mendicantibus; quos, si Ordinarii, prævio examine per se, aut eorum Vicarios faciendo, idoneos ad curam animarum exercendam invenerint, & ita pro idoneis approbaverint, teneantur in Vicarios (ad nutum tamen superiorum suorum amovibiles) deputare. Idemque etiam servetur in regularibus Monachis tantum, dummodo in eadem Parochiali, in qua unus ex eis Monachis fuerit, servata forma prædicta, Vicarius deputatus, habitent saltem cum eo quatuor alii ex dictis Monachis. Sicque per quoscunque iudices quavis auctoritate fungentes, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi potestate, judicari & interpretari debere; nec non irritum & inane decernimus quidquid secus à quoquam, quavis auctoritate attentatum forsan est hætenus, vel impostertum contigerit attentari. Non obstantibus constitutionibus & ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscunque. Volumus autem, quod præseates litteræ &c. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ ordinationis, declarationis, statuti mandati, decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem &c. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M. D. LXVII. Kalend. Novembris Pontificatus nostri anno secundo.

Cas. Glorierius.

H. Cumyn.

Declaratio decreti à Concilio Tridentino editi super impedimento publicæ honestatis, circa sponsalia & Matrimonialia.

XV.

Part. 2. allegat 35.

PIUS Episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

AD Romanum spectat Pontificem sua sollicitudine diligenter providere, ut Sacrorum Conciliorum decreta ita suæ declarationis adminiculo dilucidentur, ut nulla desuper dubitandi occasio cuiquam relinquatur. Sanè ad aures nostras pervenit, multos esse qui dubitent, an decretum Oecumenici Concilii Tridentini, sessione vigesima quarta de reformatione Matrimonii cap. tertio, quo cavetur, impedimentum publicæ honestatis, ubi sponsalia valida non fuerint, prorsus tolli; ubi verò valida fuerint, non excedere primū gradū, cum in ulterioribus gradibus non possit huiusmodi prohibitio servari; de sponsalibus per verba (ut ajunt) de futuro tantum conceptis intelligatur, vel etiam matrimonia per verba de præsentibus contracta, non tamen consummata, interdum sponsalia, appellantur, comprehendat, ita ut etiam eo casu impedimentum inde proveniens sublatum fuerit. Nos itaque, ut omnis difficultas ac dubitatio tollatur, attendentes, quod sponsaliorum appel-

Y 2

appel-